

Arrest

nr. 118 911 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-B.M.H. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Nasseriyah (provincie Thi-Qar), de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. In 2009 zou u zijn aangesteld als politieagent in het kantoor verantwoordelijk voor het zuidelijke deel van Al Thawra wijk, Nasseriyah. Op 28 september 2010 zou u voor het eerst zijn bedreigd. U zou een dreigbrief hebben ontvangen van de groepering Assaëb Al-Haq (AAH) waarin stond dat u uw werk bij de Iraakse politie moest stopzetten en dat u uw stad moest verlaten. Enkele dagen later, op 1 oktober 2010, zou u Irak hebben verlaten. Op 13 oktober 2010 diende u uw eerste asielaanvraag in België in. Na uw vertrek uit Irak zou uw echtgenote (C.J.S.) (O.V. 6.704.227) verhuisd zijn naar een huurhuis in de wijk Hay Hour in Nasseriyah. Op 25 oktober 2010 zou u echter een telefoon van uw echtgenote hebben gekregen met de boodschap dat jullie dochter,

(J.), werd ontvoerd. U zou hebben besloten naar Irak terug te keren om dit probleem op te lossen. Er zou immers losgeld zijn geëist en daarom zou u jullie huis in Nasseriyah hebben moeten verkopen. Op 12 november 2010 zou u naar Irak zijn teruggekeerd en op 20 november 2010 zou (J.) zijn vrijgelaten in ruil voor het losgeld. Op 25 januari 2011 zou u opnieuw bij de politie aan de slag zijn gegaan. U zou echter op 19 december 2011 opnieuw een dreigbrief van AAH hebben ontvangen waarin werd geëist dat u uw werk en woonplaats verliet. U zou hierop hebben besloten met uw ganse gezin Irak te verlaten. U zou op 23 december 2011 samen met uw echtgenote en twee kinderen uw land hebben verlaten. Op 2 januari 2012 diende u uw tweede asielaanvraag in België in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 15 oktober 2006, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw kinderen (J.) en (R.), uw huwelijksakte, de klacht ingediend naar aanleiding van de ontvoering van uw dochter, twee dreigbrieven, uw politiebade, foto's van u aan het werk als politieagent en documenten ter bewijs van uw terugkeer naar Irak. Verder legt u ook een kopie neer van het verkoopcontract van uw huis, een laissez-passer afgegeven door de Iraakse ambassade in Brussel en een verzendingsbewijs van DHL.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden bemerkt dat uw verklaringen over het werk dat u als agent bij de lokale politie in Nasseriyah zou hebben uitgevoerd op verschillende punten tegenstrijdig, vaag en weinig doorleefd zijn. Uw ontoereikende verklaringen hierover maken dat er ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid ervan.

Zo zijn uw verklaringen over de omstandigheden waarin u uw job bij de lokale politie verkreeg maar weinig sluitend.

U meent in dit licht dat u via een tussenpersoon, aan wie u een grote som geld had betaald, deze job bij de politie had kunnen bemachtigen (gehoorverslag I CGVS, p.13). Gevraagd wie deze persoon was, meent u dat hij een klant van u was toen u als taxichauffeur werkte en dat u op die manier met hem in contact was gekomen (gehoorverslag I CGVS, p.13). Wanneer uw echtgenote echter wordt gevraagd hoe u aan uw job bij de politie was geraakt, weet zij helemaal niet te verduidelijken via wie dit was gebeurd of hoe u met die persoon in contact was gekomen (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p.6-7). Meer nog, uw echtgenote beweert dat u op dat moment werkloos was. Wanneer haar dan expliciet wordt gevraagd naar de verschillende jobs die u reeds had beoefend, maakt zij er op geen enkel moment melding van dat u ooit als taxichauffeur zou hebben gewerkt (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p.7). Dit valt echter helemaal niet te rijmen met uw verklaring twee à drie maanden lang als chauffeur te hebben gewerkt en dat de slechte omstandigheden waarin u als chauffeur moest werken net een aanleiding waren voor u om van job te veranderen (gehoorverslag I CGVS, p.5, 14 en 16). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid dat uw vrouw misschien was vergeten dat u niet werkloos was of dat uw vrouw zich dat niet kan herinneren (gehoorverslag II CGVS, p.17), is helemaal niet afdoende. Ook de verklaring van uw echtgenote dat zij taxichauffeur zijn niet beschouwt als een beroep (gehoorverslag II echtgenote CGVS, p.4), kan bezwaarlijk als aannemelijk worden aanvaard. Dat jullie verklaringen over het moment en de manier waarop u aan uw job als politieagent kwam zo incoherent zijn, doet dan ook ernstige vragen rijzen.

Verder zijn ook uw verklaringen over uw opleiding voorafgaand aan uw werk als politieagent niet altijd even overtuigend.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u zich slechts drie namen kon herinneren van Iraakse officieren die de opleiding gaven, omdat zij vriendelijk waren en met jullie praatten. U noemde toen de namen muqaddam (luitenant kolonel) Ahmed Abdul (H.), mulâzim awil (eerste luitenant) Ahmad (A.) en naqîb (kapitein) Ahmed (gehoorverslag I CGVS, p.16). Wanneer u tijdens het tweede gehoor exact dezelfde vraag wordt gesteld naar namen van Iraakse officieren die de opleiding gaven, meent u plots dat u zich maar één naam kunt herinneren. Opmerkelijk is hier bovendien dat u een andere naam en rang geeft dan de drie bovengenoemde, nl. mulâzim (luitenant) Abed Ali (J.) en dat u opnieuw meent dat u zich enkel die naam kunt herinneren, omdat die persoon erg sociaal was (gehoorverslag II CGVS, p.5). Wanneer u dan nog eens wordt gevraagd of u zich echt geen andere namen kunt herinneren, moet u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag II CGVS, p.5). Daarnaast is het ook bevreemdend dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat de mensen die samen met u de opleiding volgden enkel in Nasseriyah tewerkgesteld zouden worden (gehoorverslag I CGVS, p.15), terwijl u tijdens het tweede gehoor dan weer verklaart dat er ook mensen aanwezig waren die buiten Nasseriyah, nl. Bagdad, zouden worden aangesteld (gehoorverslag II CGVS, p.5).

Ook over de inhoud van de opleiding blijven uw verklaringen erg oppervlakkig. Zo meent u dat dit ook een theoretisch gedeelte inhield waarin jullie leerden hoe om te gaan met mensen en met

verdachten (gehoorverslag II CGVS, p.5). U meent in dit licht dat jullie leerden over de rangen binnen de politie, over mensenrechten en hoe elkaar te respecteren. Gevraagd naar wat jullie dan concreet leerden in dit verband, kunt u dit op geen enkele manier uitleggen (gehoorverslag II CGVS, p.5). Verder meent u een wapentraining te hebben gekregen en te hebben geleerd hoe jullie een inval moesten plegen (gehoorverslag I CGVS, p.15). Gevraagd om uit te leggen wat u werd aangeleerd i.v.m. invallen, verklaart u droogweg dat jullie bij een terrorist niet aan de deur mochten kloppen, maar dat jullie zijn deur moesten inslaan en dat jullie zich in het geheim naar zijn huis moesten verplaatsen (gehoorverslag II CGVS, p.6). Gevraagd naar meer gedetailleerde en concrete informatie over wat jullie in dit verband leerden, kunt u die opnieuw niet geven (gehoorverslag II CGVS, p.6). Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw verklaringen over de inhoud van uw opleiding alles behalve genuanceerd of doorleefd zijn.

Ook uw kennis over de structuur van de Iraakse politie en uw eigen afdeling is ontoereikend.

Zo is het opmerkelijk dat uw antwoorden in dit verband tijdens het eerste en het tweede gehoor verschillend zijn. Zo meende u tijdens het eerste gehoor dat de Iraakse politie bestaat uit de federale, de lokale en de militaire politie (gehoorverslag I CGVS, p.17). Wanneer u tijdens het tweede gehoor dezelfde vraag wordt gesteld naar de structuur van de Iraakse politie, verklaart u dan weer dat deze bestaat uit de federale politie, de civiele bescherming, de checkpoints en de hulppolitie (gehoorverslag II CGVS, p.3). Uw latere verklaring dat u de diensten opsomde van de lokale politie, valt niet te rijmen met het feit dat u ook de federale politie vermeldde. U ontkent dit echter te hebben gezegd (gehoorverslag II CGVS, p.3). Wanneer u dan voor de derde keer wordt gevraagd de verschillende diensten van de Iraakse politie te benoemen, is uw opsomming opnieuw niet gelijk aan één van de twee vorige (gehoorverslag II CGVS, p.3). Ook is het opmerkelijk dat u niet blijkt te weten dat de Iraakse federale politie in 2009, het jaar waarin u begon te werken, van naam veranderde, noch blijkt te weten dat de federale politie in brigades en divisies is ingedeeld (gehoorverslag I CGVS, p.5 en gehoorverslag II CGVS, p.4 en 8). Nog meer opmerkelijk is dat de kennis over uw eigen afdeling, de lokale politie, ook erg beperkt is. Gevraagd naar de verschillende afdelingen van de lokale politie, meent u tijdens het eerste gehoor dat u ze zich niet allemaal kunt herinneren (gehoorverslag I CGVS, p.17). Degene die u wel opsomde, stemmen dan weer niet overeen met de diensten die u tijdens het tweede gehoor opsomt als antwoord op dezelfde vraag (gehoorverslag I CGVS, p.17 en gehoorverslag II CGVS, p.3).

Uw verklaring voor uw gebrekkige kennis over de structuur van de Iraakse politie en uw eigen afdeling, nl. dat u analfabeet bent en enkel kennis hebt van uw eigen werk bij de politie (gehoorverslag II CGVS, p.3), is niet afdoende. Dit valt immers niet te rijmen met het feit dat u tot uw 17de-18de school hebt gelopen, dat u een opleiding hebt gevolgd om bij de politie aan de slag te gaan en dat u twee jaar bij de Iraakse politie gewerkt zou hebben (gehoorverslag I CGVS, p.5, 13 en 15).

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over uw collega's en oversten op verschillende punten niet gelijklopend.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor een overste te hebben gehad die de rang van aqîd (kolonel) had, nl. Salem (Sh.) (gehoorverslag I CGVS, p.18). Tijdens het tweede gehoor verklaart u over dezelfde persoon dan weer dat hij de rang van mulâzim awil (eerste luitenant) had (gehoorverslag II CGVS, p.9). Wanneer er u dan gevraagd wordt of er naast Salem (Sh.) nog iemand met diezelfde rang van mulâzim awil bij u werkte, meent u van niet (gehoorverslag II CGVS, p.9). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaring tijdens het eerste gehoor nl. dat een overste van u, Ahmad (La.), deze rang bekleedde (gehoorverslag I CGVS, p.18). Daarnaast is het opvallend dat – wanneer u later in het gehoor geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder zei dat Salem (Sh.) aqîd (kolonel) was – u tot tweemaal toe meent dat hij geen aqîd was, maar mulâzim (luitenant) (gehoorverslag II CGVS, p.19). Dat u deze persoon doorheen het gehoor drie verschillende rangen toekent, is opmerkelijk. Bovendien is het vreemd dat u tijdens het tweede gehoor beweert dat deze persoon de assistent van de directeur was, terwijl u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hij het hoofd was van de dienst invallen (gehoorverslag I CGVS, p.18 en gehoorverslag II CGVS, p.19-20).

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat er in uw kantoor een naqîb (kapitein) werkzaam was met de naam Ali (Abdi.) (gehoorverslag I CGVS, p.18), terwijl u zich bij het tweede gehoor niet meent te herinneren dat er überhaupt een naqîb werkte in uw kantoor (gehoorverslag II CGVS, p.9). Verder meent u tijdens het tweede gehoor dat u zich slechts één persoon herinnert die de rang mulâzim (luitenant) had, nl. Mohammad (Aw.), terwijl u tijdens het eerste gehoor verklaarde een overste te hebben gehad met de rang mulâzim die Salam (Abda.) heette (gehoorverslag I CGVS, p. 18). Tot slot is het ook bevreemdend dat uw echtgenote dan weer geen enkele naam van uw collega's of oversten blijkt te kennen (gehoorverslag II echtgenote CGVS, p.7-8).

Naast het feit dat uw verklaringen over uw werk bij de politie bijzonder twijfelachtig zijn, slaagt u er ook niet in om uw werk als politieagent hard te maken aan de hand van bewijsstukken.

U legt in dit licht enkel een badge neer en enkele foto's van u in uniform en met een wapen. Dat u echter geen andere bewijsstukken zou kunnen voorleggen, na twee jaar bij de politie tewerkgesteld te

zijn geweest, is bevreemdend. Hiermee geconfronteerd, meent u eerst geen andere documenten te hebben (gehoorverslag II CGVS, p.12). Gevraagd of u dan geen contract had ondertekend, meent u plots dat u dat wel had gekregen maar nooit had bewaard. Op de vraag wat u er dan mee had gedaan, meent u dan weer dat ze thuis lagen en dat u niet weet wat ermee was gebeurd (gehoorverslag II CGVS, p.12). Uw steeds veranderende verklaringen zijn opmerkelijk. Bovendien slaat uw verklaring dat u uw documenten 'nooit hebt bewaard, omdat u niet wist dat u ooit naar hier zou komen en ze nodig zou hebben' (gehoorverslag II CGVS, p.12) nergens op. U keerde immers na uw eerste asielaanvraag naar Irak terug en zou er opnieuw bij de politie aan de slag zijn gegaan. Dit impliceert dat u ondertussen wel weet had van het belang van documenten bij een asielaanvraag en dat u – gezien uw terugkeer naar de politie – zeker de kans had gehad om documenten te bemachtigen. Dit maakt het dan ook erg ongeloofwaardig dat u er bij uw tweede vertrek uit Irak 'niet aan zou hebben gedacht' om na te gaan waar uw andere documenten zich bevonden of om er nieuwe aan te vragen (gehoorverslag II CGVS, p.12). De badge en de foto's die u neerlegt kunnen – mede gezien uw zwakke verklaringen over uw werk – niet volstaan. De foto's an sich kunnen immers niet staven dat u effectief bij de Iraakse lokale politie zou hebben gewerkt. Wat betreft uw badge, dient te worden bemerkt dat uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat dergelijk documenten gemakkelijk tegen betaling illegaal te verkrijgen zijn in Irak.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt ertoe dat uw verklaringen over uw werk bij de Iraakse lokale politie moeilijk geloofwaardig kunnen worden geacht. Bijgevolg kan ook aan de problemen die u in Irak zou hebben gekend ernstig worden getwijfeld. Eén en ander draagt bij aan deze twijfels.

Zo verklaart u twee dreigbrieven te hebben ontvangen met daarin de boodschap dat u uw werk en woonplaats moest verlaten en dat u zou worden gedood indien u dit niet deed (gehoorverslag I CGVS, p.9 en 10). U kunt echter geen voorbeelden aanhalen van collega's binnen de politie die ook dergelijke dreigementen kregen en veronderstelt dat u een dreigbrief kreeg, omdat iedereen weet dat u een soenniet bent (gehoorverslag I CGVS, p.19 en gehoorverslag II CGVS, p.16). Gevraagd of uw religieuze strekking ooit expliciet werd vermeld in de dreigementen, antwoordt u negatief (gehoorverslag I CGVS, p.19 en gehoorverslag II CGVS, p.17). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaring afgelegd bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) bij uw tweede asielaanvraag, nl. dat er in de tweede dreigbrief die u kreeg stond dat u een soenniet was in een sjiitisch wijk (zie gehoorverslag DVZ d.d.25 januari 2012). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dit te hebben gezegd (gehoorverslag II CGVS, p.17).

Daarnaast is het bijzonder vreemd dat u na uw terugkeer naar Irak opnieuw zou besluiten om bij de politie aan de slag te gaan, ondanks het dreigement die u eerder had gekregen naar aanleiding van uw werk en ondanks het feit dat uw dochter enkele maanden voordien ontvoerd werd door – zoals u zelfs veronderstelt – dezelfde groepering die u eerder omwille van uw werk had bedreigd (gehoorverslag II CGVS, p.14-15).

U verklaart in dit licht enerzijds dat u geen andere keuze had, omdat u geld nodig had (gehoorverslag I CGVS, p.13). Dat u echter nog zeker 50.000 dollar over had na de verkoop van uw huis en op dat moment een huurhuis had om in te verblijven, maakt dat uw argument toen in dringende geldnood te hebben verkeerd niet aannemelijk is (gehoorverslag II CGVS, p.16). Bovendien is dit tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, nl. dat u het vertrek van uw ganse gezin uit Irak kon betalen, omdat u 'nog geld had' na de verkoop van uw huis (gehoorverslag I CGVS, p.11). Uw verklaring dat u niet in een huurwoning wou wonen, maar wou investeren in een nieuw huis (gehoorverslag II CGVS, p.16), is dan ook helemaal niet afdoende. Anderzijds verklaart u terug bij de politie aan de slag te zijn gegaan, omdat u dacht dat de ontvoering van uw dochter enkel om losgeld ging. Dit valt dan weer niet te rijmen met uw verklaring te denken dat dezelfde groepering zowel achter de ontvoering als achter de dreigementen omwille van uw werk zit (gehoorverslag II CGVS, p.14-15). Bovenstaande doet dan ook ernstige vragen rijzen bij uw bewering na uw terugkeer naar Irak bij de politie aan de slag te zijn gegaan en omwille daarvan opnieuw te zijn bedreigd.

Bovendien is er ook in verband met uw terugkeer naar de politie een opmerkelijke tegenstrijdigheid te bespeuren tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u veroordeeld werd tot één maand gevangenisstraf omdat u bij uw eerste vertrek uit Irak uw post bij de politie had verlaten. Gevraagd of u die straf ook effectief had uitgezeten, beweerde u dat de straf wel werd uitgesproken, maar na omkoping niet uitgevoerd (gehoorverslag I CGVS, p.10). Uw echtgenote beweerde echter dat u veroordeeld was tot een maand celstraf en dat u die wel effectief had uitgezeten (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p.10). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, meent u dat u wel een maand vastzat en dat de tolk u waarschijnlijk niet goed begrepen had. U stelt verder ook dat u uw arrestatie niet als een 'gevangenisstraf' beschouwt, maar als een 'aanhouding' en dat u daarom de vraag verkeerd begreep (gehoorverslag II CGVS, p.18). Gezien de vraag naar uw arrestatie

u direct werd gesteld bij het eerste gehoor en uw antwoord erop ook erg duidelijk was (gehoorverslag I CGVS, p.10), kan uw argumentatie niet als valabel worden beschouwd.

Verder is het opvallend dat u niets weet te zeggen over de groepering Assaëb Al-Haq (AAH) die achter al de dreigementen zou zitten die u kreeg. Zo weet u bijvoorbeeld niet te zeggen door welk(e) land(en) AAH wordt gesteund, wie de stichter is, hoe de groepering is opgesplitst of hoe zij te werk gaan. Ook kunt u geen enkele grote aanslag noemen waarvoor AAH verantwoordelijk zou zijn (gehoorverslag II CGVS, p.18-19). U verklaart in dit verband dat u enkel weet dat de leden van AAH terroristen zijn en dat u geen interesse had om de leden of hun activiteiten te volgen (gehoorverslag II CGVS, p.19). Dat dit zo is, is – gezien uw bewering politieagent te zijn – bijzonder bevreemdend en staat helemaal haaks op uw eerdere bewering dat u als politieman veel weet over de leden van Assaëb Al-Haq en hun misdaden (gehoorverslag I CGVS, p.13). Dit doet dan ook alleen maar meer vragen rijzen bij uw verklaring bij de Iraakse politie actief te zijn geweest.

In verband met de ontvoering van uw dochter is het erg vreemd dat u verondersteld dat ook AAH – die u eerder omwille van uw werk bedreigde – hierachter zou hebben gezeten (gehoorverslag II CGVS, p.15-16). Aangezien u immers hun eis had ingewilligd (werkpost en woonplaats verlaten), kan zich de vraag worden gesteld waarom zij uw familie nog langer zouden lastigvallen. U verklaart in dit licht dat AAH vermoedelijk dacht dat u nog steeds Nasseriyah niet had verlaten (gehoorverslag II CGVS, p.15). Dat deze groepering niet zou hebben geweten dat u niet meer in Nasseriyah woonde, of bij uitbreiding dat u het land had verlaten, kan moeilijk voor waar worden genomen. Dit valt immers niet te rijmen met het idee dat zij wel het telefoonnummer van uw vrouw zouden hebben gekend of de plaats waar uw gezin woonde (gehoorverslag I CGVS, p.20-21). Ook u kunt hiervoor geen verklaring bieden (gehoorverslag II CGVS, p.15).

Tot slot is het in verband met de ontvoering van uw dochter bevreemdend dat u aanvankelijk bevestigend verklaarde dat uw vrouw op het moment dat zij u belde met het nieuws over uw dochter nog niet naar de politie was geweest en dat u haar dit dan opdroeg (gehoorverslag I CGVS, p.20). Uw echtgenote verklaarde immers dat zij u belde nadat zij naar de politie was geweest (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p.9). Uw latere verklaring voor deze tegenstrijdigheid, nl. dat u uw vrouw had gezegd dat zij naar de politie moest gaan, maar dat zij u toen vertelde dat zij al was geweest (gehoorverslag II CGVS, p.18), is gezien uw eerdere verklaring niet aannemelijk.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat zowel aan uw werk bij de Iraakse politie als aan de daaruit volgende problemen ernstig kan worden getwijfeld. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. De politiebade en foto's van uw werk werden reeds besproken (zie supra). Wat betreft de klachtbrief van de politie n.a.v. de ontvoering van uw dochter en de twee dreigbrieven die u neerlegt dient te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De overige documenten die u en uw echtgenote neerleggen in het kader van jullie asielaanvraag betreffen tot slot geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Thi-Qar in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie SRB “De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak” dd. 22 april 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd). De toename van het geweld in Irak in de periode april- juni 2013 situeert zich hoofdzakelijk in Bagdad en in de Centraal- Iraakse provincies Anbar, Salah ad-Din, Diyala en Nineveh (zie COI Focus “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-Irak” dd. 24 juni 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd). Ondanks een beperkt

aantal aanslagen in Kut en Nasiriya was de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna in de periode januari- mei 2013 relatief stabiel.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op de algemene analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.C.J. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Nasseriyah (provincie Thi-Qar), de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Uw echtgenoot (A.-B.M.H.) (O.V. 6.704.227) zou werkzaam zijn geweest bij de Iraakse politie. Op een dag zou uw man een dreigbrief hebben ontvangen van de groepering Assaëb Al-Haq (AAH) waarin stond dat hij zijn werk - en woonplaats moest verlaten. U zou samen met jullie kinderen naar de wijk Hay Hour in Nasseriyah zijn verhuisd en uw man zou omwille van het dreigement Irak hebben verlaten. Hij diende op 13 oktober 2010 een asielaanvraag in België in. Op een dag zou uw buurvrouw u hebben verwittigd dat uw dochter door een wagen was meegenomen terwijl ze buiten aan het spelen was. U zou eerst naar het ziekenhuis zijn geweest op zoek naar haar, maar omdat u uw dochter daar niet vond, zou u naar het politiekantoor zijn geweest om er de verdwijning aan te geven. De volgende dag zou u zijn opgebeld met de boodschap dat er losgeld werd geëist in ruil voor de vrijlating van uw dochter. U zou uw man op de hoogte hebben gebracht van deze feiten en hij zou hebben besloten naar Irak terug te keren. Na de verkoop van jullie huis zou uw dochter zijn vrijgelaten. Uw man zou hierna naar de Iraakse politie zijn teruggekeerd. Op 19 december 2011 zou uw man een tweede dreigbrief hebben ontvangen. Naar aanleiding hiervan zouden jullie hebben besloten samen het land te verlaten. Op 23 december 2011 zou u met uw echtgenoot en jullie twee kinderen uit Irak zijn vertrokken en u diende op 2 januari 2012 uw asielaanvraag in België in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 15 oktober 2006 en uw nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot (A.-B.M.H.) werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden bemerkt dat uw verklaringen over het werk dat u als agent bij de lokale politie in Nasseriyah zou hebben uitgevoerd op verschillende punten tegenstrijdig, vaag en weinig doorleefd zijn. Uw ontoereikende verklaringen hierover maken dat er ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid ervan.

Zo zijn uw verklaringen over de omstandigheden waarin u uw job bij de lokale politie verkreeg maar weinig sluitend.

U meent in dit licht dat u via een tussenpersoon, aan wie u een grote som geld had betaald, deze job bij de politie had kunnen bemachtigen (gehoorverslag I CGVS, p.13). Gevraagd wie deze persoon was, meent u dat hij een klant van u was toen u als taxichauffeur werkte en dat u op die manier met hem in contact was gekomen (gehoorverslag I CGVS, p.13). Wanneer uw echtgenote echter wordt gevraagd hoe u aan uw job bij de politie was geraakt, weet zij helemaal niet te verduidelijken via wie dit

was gebeurd of hoe u met die persoon in contact was gekomen (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p.6-7). Meer nog, uw echtgenote beweert dat u op dat moment werkloos was. Wanneer haar dan expliciet wordt gevraagd naar de verschillende jobs die u reeds had beoefend, maakt zij er op geen enkel moment melding van dat u ooit als taxichauffeur zou hebben gewerkt (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p.7). Dit valt echter helemaal niet te rijmen met uw verklaring twee à drie maanden lang als chauffeur te hebben gewerkt en dat de slechte omstandigheden waarin u als chauffeur moest werken net een aanleiding waren voor u om van job te veranderen (gehoorverslag I CGVS, p.5, 14 en 16). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid dat uw vrouw misschien was vergeten dat u niet werkloos was of dat uw vrouw zich dat niet kan herinneren (gehoorverslag II CGVS, p.17), is helemaal niet afdoende. Ook de verklaring van uw echtgenote dat zij taxichauffeur zijn niet beschouwt als een beroep (gehoorverslag II echtgenote CGVS, p.4), kan bezwaarlijk als aannemelijk worden aanvaard. Dat jullie verklaringen over het moment en de manier waarop u aan uw job als politieagent kwam zo incoherent zijn, doet dan ook ernstige vragen rijzen.

Verder zijn ook uw verklaringen over uw opleiding voorafgaand aan uw werk als politieagent niet altijd even overtuigend.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u zich slechts drie namen kon herinneren van Iraakse officieren die de opleiding gaven, omdat zij vriendelijk waren en met jullie praatten. U noemde toen de namen muqaddam (luitenant kolonel) Ahmed Abdul (H.), mulâzim awil (eerste luitenant) Ahmad (A.) en naqîb (kapitein) Ahmed (gehoorverslag I CGVS, p.16). Wanneer u tijdens het tweede gehoor exact dezelfde vraag wordt gesteld naar namen van Iraakse officieren die de opleiding gaven, meent u plots dat u zich maar één naam kunt herinneren. Opmerkelijk is hier bovendien dat u een andere naam en rang geeft dan de drie bovengenoemde, nl. mulâzim (luitenant) Abed Ali (J.) en dat u opnieuw meent dat u zich enkel die naam kunt herinneren, omdat die persoon erg sociaal was (gehoorverslag II CGVS, p.5). Wanneer u dan nog eens wordt gevraagd of u zich echt geen andere namen kunt herinneren, moet u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag II CGVS, p.5). Daarnaast is het ook bevreemdend dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat de mensen die samen met u de opleiding volgden enkel in Nasseriyah tewerkgesteld zouden worden (gehoorverslag I CGVS, p.15), terwijl u tijdens het tweede gehoor dan weer verklaart dat er ook mensen aanwezig waren die buiten Nasseriyah, nl. Bagdad, zouden worden aangesteld (gehoorverslag II CGVS, p.5).

Ook over de inhoud van de opleiding blijven uw verklaringen erg oppervlakkig. Zo meent u dat dit ook een theoretisch gedeelte inhield waarin jullie leerden hoe om te gaan met mensen en met verdachten (gehoorverslag II CGVS, p.5). U meent in dit licht dat jullie leerden over de rangen binnen de politie, over mensenrechten en hoe elkaar te respecteren. Gevraagd naar wat jullie dan concreet leerden in dit verband, kunt u dit op geen enkele manier uitleggen (gehoorverslag II CGVS, p.5). Verder meent u een wapentraining te hebben gekregen en te hebben geleerd hoe jullie een inval moesten plegen (gehoorverslag I CGVS, p.15). Gevraagd om uit te leggen wat u werd aangeleerd i.v.m. invallen, verklaart u droogweg dat jullie bij een terrorist niet aan de deur mochten kloppen, maar dat jullie zijn deur moesten inslaan en dat jullie zich in het geheim naar zijn huis moesten verplaatsen (gehoorverslag II CGVS, p.6). Gevraagd naar meer gedetailleerde en concrete informatie over wat jullie in dit verband leerden, kunt u die opnieuw niet geven (gehoorverslag II CGVS, p.6). Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw verklaringen over de inhoud van uw opleiding alles behalve genuanceerd of doorleefd zijn.

Ook uw kennis over de structuur van de Iraakse politie en uw eigen afdeling is ontoereikend.

Zo is het opmerkelijk dat uw antwoorden in dit verband tijdens het eerste en het tweede gehoor verschillend zijn. Zo meende u tijdens het eerste gehoor dat de Iraakse politie bestaat uit de federale, de lokale en de militaire politie (gehoorverslag I CGVS, p.17). Wanneer u tijdens het tweede gehoor dezelfde vraag wordt gesteld naar de structuur van de Iraakse politie, verklaart u dan weer dat deze bestaat uit de federale politie, de civiele bescherming, de checkpoints en de hulppolitie (gehoorverslag II CGVS, p.3). Uw latere verklaring dat u de diensten opsomde van de lokale politie, valt niet te rijmen met het feit dat u ook de federale politie vermeldde. U ontkent dit echter te hebben gezegd (gehoorverslag II CGVS, p.3). Wanneer u dan voor de derde keer wordt gevraagd de verschillende diensten van de Iraakse politie te benoemen, is uw opsomming opnieuw niet gelijk aan één van de twee vorige (gehoorverslag II CGVS, p.3). Ook is het opmerkelijk dat u niet blijkt te weten dat de Iraakse federale politie in 2009, het jaar waarin u begon te werken, van naam veranderde, noch blijkt te weten dat de federale politie in brigades en divisies is ingedeeld (gehoorverslag I CGVS, p.5 en gehoorverslag II CGVS, p.4 en 8). Nog meer opmerkelijk is dat de kennis over uw eigen afdeling, de lokale politie, ook erg beperkt is. Gevraagd naar de verschillende afdelingen van de lokale politie, meent u tijdens het eerste gehoor dat u ze zich niet allemaal kunt herinneren (gehoorverslag I CGVS, p.17). Degene die u wel opsomde, stemmen dan weer niet overeen met de diensten die u tijdens het tweede gehoor opsomt als antwoord op dezelfde vraag (gehoorverslag I CGVS, p.17 en gehoorverslag II CGVS, p.3).

Uw verklaring voor uw gebrekkige kennis over de structuur van de Iraakse politie en uw eigen afdeling, nl. dat u analfabeet bent en enkel kennis hebt van uw eigen werk bij de politie (gehoorverslag II CGVS, p.3), is niet afdoende. Dit valt immers niet te rijmen met het feit dat u tot uw 17de-18de school hebt gelopen, dat u een opleiding hebt gevolgd om bij de politie aan de slag te gaan en dat u twee jaar bij de Iraakse politie gewerkt zou hebben (gehoorverslag I CGVS, p.5, 13 en 15).

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over uw collega's en oversten op verschillende punten niet gelijklopend.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor een overste te hebben gehad die de rang van aqîd (kolonel) had, nl. Salem (Sh.) (gehoorverslag I CGVS, p.18). Tijdens het tweede gehoor verklaart u over dezelfde persoon dan weer dat hij de rang van mulâzim awil (eerste luitenant) had (gehoorverslag II CGVS, p.9). Wanneer er u dan gevraagd wordt of er naast Salem (Sh.) nog iemand met diezelfde rang van mulâzim awil bij u werkte, meent u van niet (gehoorverslag II CGVS, p.9). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaring tijdens het eerste gehoor nl. dat een overste van u, Ahmad (La.), deze rang bekleedde (gehoorverslag I CGVS, p.18). Daarnaast is het opvallend dat – wanneer u later in het gehoor geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder zei dat Salem (Sh.) aqîd (kolonel) was – u tot tweemaal toe meent dat hij geen aqîd was, maar mulâzim (luitenant) (gehoorverslag II CGVS, p.19). Dat u deze persoon doorheen het gehoor drie verschillende rangen toekent, is opmerkelijk. Bovendien is het vreemd dat u tijdens het tweede gehoor beweert dat deze persoon de assistent van de directeur was, terwijl u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hij het hoofd was van de dienst invallen (gehoorverslag I CGVS, p.18 en gehoorverslag II CGVS, p.19-20).

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat er in uw kantoor een naqîb (kapitein) werkzaam was met de naam Ali (Abdi.) (gehoorverslag I CGVS, p.18), terwijl u zich bij het tweede gehoor niet meent te herinneren dat er überhaupt een naqîb werkte in uw kantoor (gehoorverslag II CGVS, p.9). Verder meent u tijdens het tweede gehoor dat u zich slechts één persoon herinnert die de rang mulâzim (luitenant) had, nl. Mohammad (Aw.), terwijl u tijdens het eerste gehoor verklaarde een overste te hebben gehad met de rang mulâzim die Salam (Abda.) heette (gehoorverslag I CGVS, p. 18). Tot slot is het ook bevreemdend dat uw echtgenote dan weer geen enkele naam van uw collega's of oversten blijkt te kennen (gehoorverslag II echtgenote CGVS, p.7-8).

Naast het feit dat uw verklaringen over uw werk bij de politie bijzonder twijfelachtig zijn, slaagt u er ook niet in om uw werk als politieagent hard te maken aan de hand van bewijsstukken.

U legt in dit licht enkel een badge neer en enkele foto's van u in uniform en met een wapen. Dat u echter geen andere bewijsstukken zou kunnen voorleggen, na twee jaar bij de politie tewerkgesteld te zijn geweest, is bevreemdend. Hiermee geconfronteerd, meent u eerst geen andere documenten te hebben (gehoorverslag II CGVS, p.12). Gevraagd of u dan geen contract had ondertekend, meent u plots dat u dat wel had gekregen maar nooit had bewaard. Op de vraag wat u er dan mee had gedaan, meent u dan weer dat ze thuis lagen en dat u niet weet wat ermee was gebeurd (gehoorverslag II CGVS, p.12). Uw steeds veranderende verklaringen zijn opmerkelijk. Bovendien slaat uw verklaring dat u uw documenten 'nooit hebt bewaard, omdat u niet wist dat u ooit naar hier zou komen en ze nodig zou hebben' (gehoorverslag II CGVS, p.12) nergens op. U keerde immers na uw eerste asielaanvraag naar Irak terug en zou er opnieuw bij de politie aan de slag zijn gegaan. Dit impliceert dat u ondertussen wel weet had van het belang van documenten bij een asielaanvraag en dat u – gezien uw terugkeer naar de politie – zeker de kans had gehad om documenten te bemachtigen. Dit maakt het dan ook erg ongeloofwaardig dat u er bij uw tweede vertrek uit Irak 'niet aan zou hebben gedacht' om na te gaan waar uw andere documenten zich bevonden of om er nieuwe aan te vragen (gehoorverslag II CGVS, p.12). De badge en de foto's die u neerlegt kunnen – mede gezien uw zwakke verklaringen over uw werk – niet volstaan. De foto's an sich kunnen immers niet staven dat u effectief bij de Iraakse lokale politie zou hebben gewerkt. Wat betreft uw badge, dient te worden bemerkt dat uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat dergelijk documenten gemakkelijk tegen betaling illegaal te verkrijgen zijn in Irak.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt ertoe dat uw verklaringen over uw werk bij de Iraakse lokale politie moeilijk geloofwaardig kunnen worden geacht. Bijgevolg kan ook aan de problemen die u in Irak zou hebben gekend ernstig worden getwijfeld. Eén en ander draagt bij aan deze twijfels.

Zo verklaart u twee dreigbrieven te hebben ontvangen met daarin de boodschap dat u uw werk en woonplaats moest verlaten en dat u zou worden gedood indien u dit niet deed (gehoorverslag I CGVS, p.9 en 10). U kunt echter geen voorbeelden aanhalen van collega's binnen de politie die ook dergelijke dreigementen kregen en veronderstelt dat u een dreigbrief kreeg, omdat iedereen weet dat u een soenniet bent (gehoorverslag I CGVS, p.19 en gehoorverslag II CGVS, p.16). Gevraagd of uw religieuze strekking ooit expliciet werd vermeld in de dreigementen, antwoordt u negatief (gehoorverslag I CGVS, p.19 en gehoorverslag II CGVS, p.17). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaring afgelegd bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) bij uw tweede asielaanvraag, nl. dat er in

de tweede dreigbrief die u kreeg stond dat u een soenniet was in een sjiitisch wijk (zie gehoorverslag DVZ d.d.25 januari 2012). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dit te hebben gezegd (gehoorverslag II CGVS, p.17).

Daarnaast is het bijzonder vreemd dat u na uw terugkeer naar Irak opnieuw zou besluiten om bij de politie aan de slag te gaan, ondanks het dreigement die u eerder had gekregen naar aanleiding van uw werk en ondanks het feit dat uw dochter enkele maanden voordien ontvoerd werd door – zoals u zelfs verondersteld – dezelfde groepering die u eerder omwille van uw werk had bedreigd (gehoorverslag II CGVS, p.14-15).

U verklaart in dit licht enerzijds dat u geen andere keuze had, omdat u geld nodig had (gehoorverslag I CGVS, p.13). Dat u echter nog zeker 50.000 dollar over had na de verkoop van uw huis en op dat moment een huurhuis had om in te verblijven, maakt dat uw argument toen in dringende geldnood te hebben verkeerd niet aannemelijk is (gehoorverslag II CGVS, p.16). Bovendien is dit tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, nl. dat u het vertrek van uw ganse gezin uit Irak kon betalen, omdat u 'nog geld had' na de verkoop van uw huis (gehoorverslag I CGVS, p.11). Uw verklaring dat u niet in een huurwoning wou wonen, maar wou investeren in een nieuw huis (gehoorverslag II CGVS, p.16), is dan ook helemaal niet afdoende. Anderzijds verklaart u terug bij de politie aan de slag te zijn gegaan, omdat u dacht dat de ontvoering van uw dochter enkel om losgeld ging. Dit valt dan weer niet te rijmen met uw verklaring te denken dat dezelfde groepering zowel achter de ontvoering als achter de dreigementen omwille van uw werk zit (gehoorverslag II CGVS, p.14-15). Bovenstaande doet dan ook ernstige vragen rijzen bij uw bewering na uw terugkeer naar Irak bij de politie aan de slag te zijn gegaan en omwille daarvan opnieuw te zijn bedreigd.

Bovendien is er ook in verband met uw terugkeer naar de politie een opmerkelijke tegenstrijdigheid te bespeuren tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u veroordeeld werd tot één maand gevangenisstraf omdat u bij uw eerste vertrek uit Irak uw post bij de politie had verlaten. Gevraagd of u die straf ook effectief had uitgezeten, beweerde u dat de straf wel werd uitgesproken, maar na omkoping niet uitgevoerd (gehoorverslag I CGVS, p.10). Uw echtgenote beweerde echter dat u veroordeeld was tot een maand celstraf en dat u die wel effectief had uitgezeten (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p.10). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, meent u dat u wel een maand vastzat en dat de tolk u waarschijnlijk niet goed begrepen had. U stelt verder ook dat u uw arrestatie niet als een 'gevangenisstraf' beschouwt, maar als een 'aanhouding' en dat u daarom de vraag verkeerd begreep (gehoorverslag II CGVS, p.18). Gezien de vraag naar uw arrestatie u direct werd gesteld bij het eerste gehoor en uw antwoord erop ook erg duidelijk was (gehoorverslag I CGVS, p.10), kan uw argumentatie niet als valabel worden beschouwd.

Verder is het opvallend dat u niets weet te zeggen over de groepering Assaëb Al-Haq (AAH) die achter al de dreigementen zou zitten die u kreeg. Zo weet u bijvoorbeeld niet te zeggen door welk(e) land(en) AAH wordt gesteund, wie de stichter is, hoe de groepering is opgesplitst of hoe zij te werk gaan. Ook kunt u geen enkele grote aanslag noemen waarvoor AAH verantwoordelijk zou zijn (gehoorverslag II CGVS, p.18-19). U verklaart in dit verband dat u enkel weet dat de leden van AAH terroristen zijn en dat u geen interesse had om de leden of hun activiteiten te volgen (gehoorverslag II CGVS, p.19). Dat dit zo is, is – gezien uw bewering politieagent te zijn – bijzonder bevreemdend en staat helemaal haaks op uw eerdere bewering dat u als politieman veel weet over de leden van Assaëb Al-Haq en hun misdaden (gehoorverslag I CGVS, p.13). Dit doet dan ook alleen maar meer vragen rijzen bij uw verklaring bij de Iraakse politie actief te zijn geweest.

In verband met de ontvoering van uw dochter is het erg vreemd dat u verondersteld dat ook AAH – die u eerder omwille van uw werk bedreigde – hierachter zou hebben gezeten (gehoorverslag II CGVS, p.15-16). Aangezien u immers hun eis had ingewilligd (werkpost en woonplaats verlaten), kan zich de vraag worden gesteld waarom zij uw familie nog langer zouden lastigvallen. U verklaart in dit licht dat AAH vermoedelijk dacht dat u nog steeds Nasseriyah niet had verlaten (gehoorverslag II CGVS, p.15). Dat deze groepering niet zou hebben geweten dat u niet meer in Nasseriyah woonde, of bij uitbreiding dat u het land had verlaten, kan moeilijk voor waar worden genomen. Dit valt immers niet te rijmen met het idee dat zij wel het telefoonnummer van uw vrouw zouden hebben gekend of de plaats waar uw gezin woonde (gehoorverslag I CGVS, p.20-21). Ook u kunt hiervoor geen verklaring bieden (gehoorverslag II CGVS, p.15).

Tot slot is het in verband met de ontvoering van uw dochter bevreemdend dat u aanvankelijk bevestigend verklaarde dat uw vrouw op het moment dat zij u belde met het nieuws over uw dochter nog niet naar de politie was geweest en dat u haar dit dan opdroeg (gehoorverslag I CGVS, p.20). Uw echtgenote verklaarde immers dat zij u belde nadat zij naar de politie was geweest (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p.9). Uw latere verklaring voor deze tegenstrijdigheid, nl. dat u uw vrouw had gezegd dat zij naar de politie moest gaan, maar dat zij u toen vertelde dat zij al was geweest (gehoorverslag II CGVS, p.18), is gezien uw eerdere verklaring niet aannemelijk.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat zowel aan uw werk bij de Iraakse politie als aan de daaruit volgende problemen ernstig kan worden getwijfeld. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. De politiebade en foto's van uw werk werden reeds besproken (zie supra). Wat betreft de klachtbrief van de politie n.a.v. de ontvoering van uw dochter en de twee dreigbrieven die u neerlegt dient te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De overige documenten die u en uw echtgenote neerleggen in het kader van jullie asielaanvraag betreffen tot slot geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Thi-Qar in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 22 april 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd). De toename van het geweld in Irak in de periode april- juni 2013 situeert zich hoofdzakelijk in Bagdad en in de Centraal- Iraakse provincies Anbar, Salah ad-Din, Diyala en Nineveh (zie COI Focus "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-Irak" dd. 24 juni 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd). Ondanks een beperkt aantal aanslagen in Kut en Nasiriya was de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna in de periode januari- mei 2013 relatief stabiel.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op de algemene analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd."

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoekster baseert haar asielaanvraag op de motieven van verzoeker. Verzoekende partijen wijzen er vooreerst op dat hun identiteit, herkomst en nationaliteit niet worden betwijfeld. Verzoeker heeft tevens bewijzen neergelegd van zijn vervolgingsfeiten, met name twee dreigbrieven.

Inzake verzoekers werk als taxichauffeur wijzen verzoekende partijen op de overeenkomsten in hun verklaringen en stellen zij dat verzoekster wel melding maakte van het gegeven dat verzoeker verschillende beroepen had. Het is niet omdat zij niet aangaf dat deze als taxichauffeur werkte dat dit niet zo was. Zij verklaarde nooit dat verzoeker nooit als chauffeur werkte. Verzoekster verklaarde weliswaar dat hij geen andere jobs had doch gaf tevens aan dat zij zijn beroep als taxichauffeur niet als vast werk beschouwde omdat hij dit niet lang deed. Het belangrijkste is dat zij wist dat verzoeker toetrad tot de politie via een derde. Men mag ook niet vergeten dat verzoekster slechts tot het derde middelbaar naar school ging. Er is dus geen tegenstrijdigheid doch slechts een aanvulling.

Verzoeker gaf aan dat hij zich vooral drie namen herinnerde van officieren die hem opleidden omdat deze vriendelijk waren en spraken met de soldaten. Hij vraagt zich af waarom deze oprechtheid hem wordt verweten. Hij had andere namen kunnen bedenken doch wilde dit niet doen.

Omtrent de inhoud van zijn opleiding, wijst verzoeker erop dat hij een technische uitleg heeft gegeven over de wapentraining die hij kreeg. *“Het CGVS vaak kritiek krijgen dus een gebrek aan kennis in het hoofd van de Heer (A.B.)”*.

Verzoeker ontving twee dreigbrieven van AAH en had geen andere keuze dan Nasseriyah verlaten. Verzoekende partijen stellen een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en verwijten het CGVS dat het zich geen vragen stelt over de behoefte aan effectieve en niet-tijdelijke bescherming in hoofde van verzoekende partijen. Volgens hen is het duidelijk dat zij voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Verzoekende partijen baseren de aangevoerde vrees voor vervolging op de beroepsuitoefening van verzoeker als politieagent en op de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Uit hun verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissingen, blijkt echter dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent de omstandigheden waarin verzoeker zijn job bij de lokale politie zou hebben bekomen. Daar waar verzoeker beweerde dat hij deze job kon bekomen via één van zijn klanten als taxichauffeur en aangaf dat hij, na enkele maanden als taxichauffeur te hebben gewerkt en omwille van de slechte omstandigheden waarin hij als taxichauffeur

moest werken, veranderde van job, stelde verzoekster immers niet te weten via wie verzoeker aan zijn job als politieagent kwam en hoe hij deze persoon leerde kennen. Bovendien gaf zij aan dat verzoeker op dat moment werkloos was en maakte zij nooit melding van het feit dat deze als taxichauffeur zou hebben gewerkt. In tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden in het verzoekschrift, verklaarde verzoekster bovendien wel degelijk dat haar man geen taxichauffeur was geweest, daar waar zij eenduidig ontkende dat verzoeker nog andere jobs uitoefende dan politieagent, elektricien en winkelluitbater (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag verzoekster, p.7). Dat verzoekster, zoals zij aangaf tijdens haar tweede gehoor bij het CGVS en zoals wordt herhaald in het verzoekschrift, het werk van verzoeker als taxichauffeur niet als beroep zou hebben beschouwd omdat dit van beperkte duur was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag verzoekster, p.4), kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat zij wel zou aangeven dat haar man "af en toe", wanneer er iets kapot ging en hij werd gecontacteerd, werkte als "soort van elektricien", hetgeen geenszins een duurzame beroepsuitoefening betreft (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag verzoekster, p.7), doch niet zou vermelden dat deze maandenlang als taxichauffeur werkte is niet plausibel. Zelfs indien zij het werk van haar man als taxichauffeur niet beschouwde als een echt beroep, kon bovendien worden verwacht dat zij zou hebben vermeld dat verzoeker tijdelijk werkte als taxichauffeur wanneer hij toetrad tot de politie in plaats van eenduidig te stellen dat hij werkloos was.

Daarenboven zijn verzoekers verklaringen omtrent de opleiding die hij zou hebben genoten als politieagent, zoals deze terecht worden weergegeven in de bestreden beslissingen, niet geloofwaardig. Wanneer hem tijdens het eerste gehoor bij het CGVS werd gevraagd naar namen van officieren die hem opleidden, gaf hij drie namen en stelde hij dat hij enkel deze drie namen kon geven omdat deze officieren vriendelijk waren en met hen spraken. Wanneer tijdens het tweede gehoor bij het CGVS exact dezelfde vraag werd gesteld, bleek hij echter slechts één naam te kunnen geven en verschilde deze naam bovendien van de namen die hij verstreekte tijdens het eerste gehoor. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de locatie waar de mensen die samen met hem opleiding vormden zouden worden tewerkgesteld. Uit de in dit kader weergegeven verklaringen blijkt dat verzoeker de ene maal aangaf dat zij enkel in Nasseriyah zouden worden tewerkgesteld terwijl hij de andere maal beweerde dat er ook mensen waren die buiten Nasseriyah, met name in Bagdad, zouden worden tewerkgesteld. Uit verzoekers gezegden, zoals met reden aangehaald in de bestreden beslissingen, blijkt daarenboven dat hij over het theoretische gedeelte van zijn opleiding erg oppervlakkige verklaringen aflegde en evenmin op concrete en gedetailleerde wijze kon uiteenzetten wat hem werd aangeleerd in verband met invallen. Dat verzoeker wel een technische uitleg gaf omtrent het omgaan met wapens weegt tegen de voormelde, frappante vaststellingen geenszins op.

Verzoekende partijen laten bovendien de bestreden beslissingen volledig ongemoeid, daar waar hierin wordt gemotiveerd dat (i) verzoekers kennis over de structuur van de Iraakse politie in het algemeen en zijn eigen afdeling in het bijzonder erg beperkt is en hij in dit kader eveneens verscheidene malen tegenstrijdige verklaringen aflegde; (ii) verzoeker herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn collega's en oversten; (iii) verzoekster bevreedend genoeg geen enkele naam van collega's of oversten van verzoeker kende, (iv) verzoeker er ook niet in slaagt zijn werk als politieagent hard te maken aan de hand van de nodige bewijsstukken. De motiveringen ter zake vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen niet dienstig worden aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker een 'laissez-passer' bijbrengt, uitgereikt door de Iraakse ambassade te Brussel, waarop als beroep van verzoeker "worker" vermeld staat (administratief dossier, stuk 18: documenten). Bijgevolg doet dit document, waarop verzoeker niet als politieagent doch als arbeider wordt omschreven, op ernstige wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende beroepsactiviteit als politieagent. De ter terechtzitting geboden uitleg dat verzoeker dit niet zou hebben gemeld uit schrik kan hiervoor geen verklaring bieden. De verzwijging van zijn voorgehouden beroep van politieagent uit angst voor zijn autoriteiten klemt des te meer aangezien hij nadien wel het beroep van politieagent zou hebben uitgeoefend.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende beroepsactiviteit als politieagent. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen ten gevolge van deze beroepsactiviteit beweren te hebben ondervonden in hun land van herkomst.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet de minste poging ondernemen teneinde de bestreden beslissingen te weerleggen, daar waar hierin wordt vastgesteld dat (i) verzoeker,

inzake de neergelegde dreigbrieven, geen voorbeelden kon aanhalen van collega's binnen de politie die ook zulke brieven ontvingen en tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande hun inhoud; (ii) het vreemd is dat verzoeker na zijn terugkeer naar Irak opnieuw zou hebben besloten om toe te treden tot de Iraakse politie en dat hij hiervoor geen aannemelijke verklaring kon bieden; (iii) het opvallend is dat verzoeker nagenoeg niets wist te zeggen over AAH, nochtans de groepering die achter al de ontvangen dreigementen zou zitten, hetgeen nog des te meer klemmt gelet op zijn bewering politieagent te zijn en als politieagent veel te weten over de leden van AAH en hun misdaden; (iv) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen aflegden over het beroep dat verzoekster zou hebben gedaan op de politie naar aanleiding van de ontvoering van hun dochter. De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen niet dienstig worden betwist of weerlegd, door de Raad overgenomen. Zij doen op fundamentele wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen aangevoerde problemen.

Inzake de straf van een maand die hem zou worden opgelegd werd ook terecht vastgesteld dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, die tijdens onderhavige procedure nog meer in de verf werden gezet aangezien in het verzoekschrift wordt gesteld dat deze straf niet werd uitgezeten (p.3) terwijl verzoeker ter terechtzitting verklaart dat hij één maand in de cel heeft gezeten.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 18) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, dewelke door verzoekende partijen overigens evenmin worden weerlegd, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van de motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.2.5. Het voormelde in acht genomen, kan de aangevoerde schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen, gezien verzoekende partijen niet voldoen aan de in dit artikel gestelde voorwaarden.

2.2.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

2.2.7. Verzoekende partijen preciseren voor het overige niet hoe het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, *in casu* zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.8. Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekende partijen puren een tweede middel uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij stellen dat het CGVS de eigen bronnen maar onvolledig aanhaalt en zelf aangeeft dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak problematisch is. *"Elke dag schudden aanslagen"*. Het geweld in Irak is sedert het begin van het jaar opgelaaid. Volgens hen is de veiligheidssituatie in Irak algemeen bekend en zij verwijzen naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd besloten tot een vernietiging wegens het ontbreken van afdoende en voldoende actuele informatie over de veiligheidssituatie aldaar. Het is verkeerd om te beweren dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak is verbeterd en verzoekende partijen hebben verschillende redenen om een onmenselijke behandeling te vrezen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

2.4.1. Gelet op de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 18: documenten; stuk 19: landeninformatie) blijkt dat, hoewel de situatie in de provincie van herkomst van verzoekende partijen in

het Zuiden van Irak voorheen gold als stabiel en niet beantwoordde aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, Irak in de periode van april tot juni 2013 een gevoelige toename kende van geweld. Deze toename liet zich, weliswaar in mindere mate, eveneens voelen in het Zuiden van Irak en uit de informatie blijkt dat zich in de stad en provincie van verzoekende partijen een, zij het beperkt, aantal aanslagen voordeed. De opstoot van het geweld heeft een nadrukkelijk sektarisch karakter. Daar de situatie in Irak in nauwelijks enkele maanden tijd ernstig achteruit ging in het voorjaar van 2013, de conclusie van de informatie van verweerder in het dossier luidt dat het onvoorspelbaar is of deze opstoot van geweld een kortstondige heropflakking dan wel de voorbode van verdere escalatie is en de meest recente informatie in het dossier dateert van ongeveer zeven maanden geleden, is het de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Irak mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van herkomst van verzoekende partijen.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 september 2013 worden vernietigd voor zover zij de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet weigeren.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS